

→ **Μ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ:** «Η λείσμανίωση στον άνθρωπο έρχεται στην Ελλάδα με τους ναυτικούς και τους αλλοδαπούς από χώρες της τροπικής ζώνης»

«Η ασθένεια της λείσμανίωσης στον άνθρωπο είναι περισσότερο τροπική και πολύ λιγότερο ασθένεια της εύκρατης ζώνης. Αυτός είναι και ο λόγος που έρχεται στην Ελλάδα, με τους ναυτικούς και τους αλλοδαπούς, προέλευσης χωρών της τροπικής ζώνης (μπορεί οι ναυτικοί μας να μειώθηκαν, όμως "περίσσεψαν" οι αλλοδαποί)» μας εξηγεί ο επί 39 χρόνια κτηνίατρος. Και συνεχίζει: «Επιδημιολογικά, υπάρχουν χώρες και περιοχές χωρών όπου η ασθένεια είναι μόνο ανθρωπονόσος, δηλαδή εμφανίζεται μόνο στους ανθρώπους, όπως στην Μπολόνια της βόρειας Ιταλίας και σε περιοχές της Ινδίας. Στη Θεσσαλονίκη, όπου το 10-30% των σκύλων ήταν θετικοί στη ζωννόσο, στα 2 χρόνια που έγινε η έρευνα από το Πανεπιστήμιο Θεσ/νίκης κανένας κάτοικος δεν αρρώστησε».

Η πεποίθηση του κ. Θεοδωρίδη είναι ότι η λείσμανίωση του σκύλου δεν μπορεί να μεταδοθεί στον άνθρωπο. Στην 39χρονη θητεία του ο ίδιος ως κτηνίατρος αναφέρει πως δεν είδε κανέναν από τους πελάτες του που είχαν επί χρόνια σκυλιά με καλαζάρ να αρρωσταίνει. «Καταγράφονται 30 κρούσματα στον άνθρωπο το χρόνο σε σύγκριση με τα 300.000 ίσως κρούσματα το χρόνο σε σκύλους. Η εργασία του συναδέλφου κτηνιάτρου κ. Γαρυφάλου του Ινστιτούτου Πασιέρ, που αναφέρει ότι από τους 315 ανθρώπους που εξετάστηκαν με την κλινική υποψία της νόσου από το 1979 ως το 1985 ήταν θετικοί μόνο οι 43, ενισχύει αυτή την πεποίθηση». Τα κρούσματα λείσμανίωσης στον άνθρωπο δεν καταλήγουν ποτέ σε θάνατο. «Κατά μέσο όρο τα κρούσματα της λείσμανίωσης στον άνθρωπο δεν ξεπερνούν στην Ελλάδα τα 30 και θεραπεύονται. Στη μόνη περίπτωση που ο ασθενής καταλήγει από λείσμανίωση είναι όταν δεν γίνεται διάγνωση ή εκλαμβάνεται η λείσμανίωση σαν λευχαιμία και χορηγούνται

Θεραπεία στο σκύλο

Στην πολυκλινική του ο κ. Θεοδωρίδης εφαρμόζει 2 θεραπευτικά πρωτόκολλα (πρωτόκολλα θεραπείας Θεοδωρίδη και Scuhwind) με άριστα αποτελέσματα επί 35 χρόνια (σε ποσοστό 90% οι ασθενείς σκύλοι αποθεραπεύονται και δεν παραμένουν φορείς). Βασικά φάρμακα είναι το Pentostam και το Glucantime, τα οποία χορηγούνται με 50 ενδοφλέβιες ενέσεις, ενώ παρακολουθείται συνεχώς η νεφρική λειτουργία. Κάθε απόκλιση από την αγωγή αυτή, με λιγότερες ενέσεις ή με υποδόριες ενέσεις, έχει ως αποτέλεσμα τα περισσότερα σκυλιά να μη θεραπεύονται και να παραμένουν φορείς. Φορείς παραμένουν και με τη χρήση Αλθουπουρινόλης και Μιλιτεφοσίνης, παρά την προσωρινή κλινική βελτίωση. Ως φορείς οι σκύλοι αυτοί μεταδίδουν την αρρώστια και στα άλλα σκυλιά του ιδιοκτήτη, αλλά και στα σκυλιά των γειτόνων του, και αυτό δείχνει μεγάλη ανευθυνότητα. «Η ευθύνη για φθηνή και μη αποτελεσματική θεραπεία δεν βαρύνει μόνο το ζωόφιλο σήλα και μερίδα συναδέλφων, που υποχωρούν μπροστά στην πίεση του ιδιοκτήτη του κατοικίδιου για φθηνή θεραπευτική λύση, η οποία αποδεικνύεται εκ των υστέρων ιδιαίτερως δαπανηρή, αφού μετά τους 6-8 μήνες η ασθένεια επανέρχεται» μας εξηγεί ο κτηνίατρος.

αντίστοιχα ακατάλληλα και επικίνδυνα φάρμακα» μας εξηγεί.

Επειδή τα κρούσματα του νοσήματος στους ανθρώπους είναι λίγα, ο κτηνίατρος πιθανολογεί πως ελάχιστα σκυλιά θεωρητικά θα μπορούσαν να έχουν το ανθρωπινό στέλεχος και επ' αυτού ενισχύει την άποψή του αναφέροντας τα συμπεράσματα παλιότερης εργασίας του: «Από τα 750 δείγματα σκύλων που απέστειλα το 1978 στο Innsbureg στον καθηγητή K. Manweiler, μου δόθηκε η εξής απάντηση: "Ενώ τα πειραματόζωα Hamster με μόλυνση L. Donovanii από στελέχη που μόλυναν τον άνθρωπο πεθαίνουν σε 2-4 μήνες, κανένα από τα εν λόγω πειραματόζωα που μολύνθηκαν από στελέχη σκύλων δεν πέθανε". Αφορούν λοιπόν τα στελέχη σκύλων περιορισμένης παθογένειας. Εγώ υποστηρίζω επί 30 χρόνια ότι υπάρχουν ειδικά στελέχη που προσβάλλουν μόνο το σκύλο και όχι τον άνθρωπο, δηλαδή αποκλειστικά στελέχη Leishmania canis».

→ Ο κ. Μανώλης Θεοδωρίδης είναι κτηνίατρος, διευθυντής ιδιωτικής κτηνιατρικής κλινικής.